

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 16C/124/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119216684
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Šiška, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2021:4119216684.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, sudcom JUDr. Borisom Šiškom, PhD., v spore žalobcu : prof. P. Z. K., S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. 7, T. zastúpený : JUDr. Ján Krnáč, advokát so sídlom Nám. SNP č. 70/36, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, v konaní o náhradu škody vo výške 2360 eur s príslušenstvom a iné, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2360 eur titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2360 eur od 09.12.2019 do zaplatenia a sumu 11 000 eur titulom nemajetkovej ujmy a to všetko v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Nitra dňa 17.12.2019 domáhal náhrady škody vo výške 2360 eur s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, a to s poukazom na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.). Poukázal na skutočnosť, že dňa 18.02.2014 bolo vyšetrovateľom PPZ, národnej kriminálnej agentúry, národná protikorupčná jednotka, expozitúra západ pod ČVS:PPZ-163/NKA-PK-ZA-2014 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, resp. prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa PZ PPZ NKA NPJ Nitra zo dňa 29.10.2014 ČVS : PPZ-163/NKAPK-ZA-2014 bolo postupom podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie prof. P. M. K. S. (ďalej aj „žalobca“) pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona pre skutok vymedzený pod bodom 1/ skutkovej vety uvedeného uznesenia. Sťažnosť prof. M. K. podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia bola uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 26.11.2014 sp. zn. VII/2 Gv 33/14/1000-23 postupom podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry dňa 26.09.2017 postupom podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku podal obžalobu na obvineného prof. P. Z. K., S.. pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť skutkom pod bodom 1/ obžaloby. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-58/10-2017 zo dňa 09.02.2018 bol obžalovaný prof. P. Z. K., S.. postupom podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. Voči oslobodzujúcemu rozsudku zahlásil prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry odvolanie v neprospech

obžalovaného, ktoré odvolanie prokurátora bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/3/2018 zo dňa 27.09.2018 zamietnuté postupom podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku. Z rozsiahlej a ustálenej judikatúry uplatniteľnej aj na úpravu zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že oslobodenie obvineného spod obžaloby (viď rozsudok prvostupňového rozhodnutia súdu v spojení s uznesením odvolacieho súdu), má na uznesenie o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Relevantná judikatúra v oblasti zodpovednosti štátu za škodu pritom nenahliada na uznesenia o vznesení obvinenia izolovane. V súlade s ustálenou judikatúrou otázku zákonnosti uvedených rozhodnutí a úkonov nemožno posudzovať nezávisle od zákonnosti samotného trestného stíhania. Žalobca požíval v mieste svojho bydliska kladnú povesť, nikdy nebol trestne ani priestupkovo postihnutý. Je ženatý, má 2 deti. Medzi jeho voľnočasové aktivity patrila príroda, turistika, hudba, literatúra a výkon práva poľovníctva. Bol členom poľovného združenia Sielnica a držiteľom oprávnenia držať zbraň pre poľovné účely. Obvinenie a trestné stíhanie boli pre poškodeného veľkou ranou a utrpením. V danom období pôsobil ako vysokoškolský pedagóg, vykonával funkciu dekana fakulty Drevárskej fakulty na Technickej univerzite Zvolen, bol garantom štúdiijného programu, vykonával vedeckú činnosť aj na vysokých školách v zahraničí. V rámci svojej pedagogickej a vedeckej činnosti prichádzal do kontaktu s veľkým množstvom ľudí z rôznych prostredí a oblastí, pričom masívne šírené tvrdenia a propagácia nezákonného obvinenia znižovali jeho vážnosť, dôveryhodnosť, narúšali jeho osobnú, pracovnú a spoločenskú integritu. Obvinenie vnímal ako nepochopiteľné príkorie, poníženie, bol vystavený situáciám spojenými s pohrdaním, prejavmi a snahami o jeho diskreditáciu a odvolanie z funkcií, stal sa terčom nevhodných poznámok, musel čeliť posmechu a rôznym atakom. Poškodený v reakcii na zverejnené informácie o vznesenom obvinení čelil zo strany svojho rodinného prostredia, pracovného prostredia či okolia nevhodným otázkam a prejavom, subjekty z týchto prostredí sa začali k nemu správať so zvýšenou opatnosťou, odstupom a nedôverou. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody titulom nákladov súvisiacich s obhajobou a titulom nemajetkovej ujmy uplatnil u žalovaného formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 27.06.2019 (podané dňa 27.06.2019). Oslovený orgán zastupujúci Slovenskú republiku zaujal k žiadosti žalobcu odmietavé stanovisko vyjadrené v podaní zo dňa 03.12.2019 (doručenom žalobcovi dňa 9.12.2019) s tým, že nebolo zistené, že niektorý z orgánov z prípravného trestného konania vydal nezákonné rozhodnutie. Obvinenie a trestné stíhanie podľa žalovaného bolo vedené legitímne. Poukázal na rozsiahlu judikatúru všeobecných súdov, ako aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe v prvom rade vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, keďže podľa jeho názoru je treba za rozhodujúcu skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo považovať právoplatný oslobodzujúci rozsudok v predmetnej trestnej veci - a tento bol vydaný Špecializovaným trestným súdom, pracovisko Banská Bystrica. V prípade, ak by oslobodzujúci rozsudok nebol vyneseneý a nenadobudol by právoplatnosť, žalobca by nepovažoval vydané uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné. S poukazom na túto skutočnosť ako aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti (navýšenie trov sporového konania) deklarovanej v článku 17 CSP, žalovaná Okresnému súdu Nitra navrhol, aby spor podľa § 43 ods.1 CSP postúpil Okresnému súdu Banská Bystrica. Žalobu žalobcu považoval za nedôvodnú pre nesplnenie podmienky existencie nezákonného rozhodnutia. Extenzívny výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. bol ustálenou judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijatý absolútne a bez výhradne. Za nesprávny úradný postup a za nezákonné rozhodnutie nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti trestného prípadu. Nezákonnosť žiadneho rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní vydaného v prípravnom konaní a ani nesprávny úradný postup týchto orgánov nebol v predmetnej trestnej veci doteraz žiadnym príslušným orgánom konštatovaný. Naopak niet sporu o tom, že postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bol dostatočne odôvodnený, keďže zistené skutočnosti jednoznačne odôvodňovali záver o spáchaní trestného činu. Vyšetrovateľ vzniesol obvinenie žalobcovi na základe dôkazov vykonaných po začatí trestného stíhania, ktoré s dostatočnou mierou odôvodňovali záver, že predmetný skutok sa stal, je trestným činom a z jeho spáchania bol dôvodne podozrivý žalobca. To, že bol obžalovaný právoplatne oslobodený spod obžaloby ešte automaticky neznamená, že vznesenie obvinenia žalobcovi bolo nezákonným rozhodnutím, prípadne zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom bolo nesprávnym úradným postupom. V predmetnej veci žiadny orgán nekonštatoval, žeby uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, resp. zamietnutie sťažnosti obvineného bolo nezákonné. Právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nikdy nebolo zrušené ani

zmenené príslušným orgánom. To znamená, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody absentuje právny titul. Z dikcie § 206 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že v prípade existencie dôvodného podozrenia o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vzniesť tejto osobe obvinenie, ktorým okamihom sa tejto osobe zároveň priznáva rozsiahli katalóg práv obvineného, ktoré (len) podozrivému neprináležia. V danej súvislosti poukázal aj na tzv. zásadu legality ako jednu zo základných zásad vymedzenú v § 2 ods. 5 Trestného poriadku, v zmysle ktorej je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel (až na zákonné výnimky). Vo väzbe na uvedené, nakoľko v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia jednoznačne existovalo dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou, vznesenie obvinenia bolo jediné rozhodnutie, ktoré bolo v právnom štáte možné od orgánov činných v trestnom konaní legitímne očakávať. Uvedené rozhodnutie bolo plne zákonné. Treba zdôrazniť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vymedzených v § 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin mohol byť spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obvineného/obžalovaného je vecou následného dokazovania. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 V predmetnej veci nebolo prokurátorom vydané žiadne nezákonné rozhodnutie, ktoré by odôvodňovalo priznanie nároku na náhradu škody žalobcovi. Za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie orgánov verejnej moci, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom konaní prijatý iný právny záver. Vo vzťahu k argumentácii o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tým, že došlo k vyhláseniu citovaných rozhodnutí v intenciách súdnej praxe mal zato, že ide o mylné a veľmi extenzívnu vykladanú judikatúru znenia ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup a nie za výsledok konania. K vyúčtovaniu resp. účelnosti vynaložených nákladov na jednotlivé právne úkony sa v replike nevedel vyjadriť, nakoľko nebolo možné nahliadnuť do trestného spisu a skonfrontovať jednotlivé úkony právneho zastúpenia a sumu, ktorá bola za ne vyúčtovaná. V tejto súvislosti tiež namietala, že faktúry č. 201429 a č. 2019/007 neboli súčasťou predloženej žaloby, v ktorej sú právne úkony špecifikované len veľmi všeobecne. Z bankových výpisov o úhrade nie je možné špecifikovať jednotlivé úkony právnej služby (a na ne nadväzujúci uplatnený režijný paušál) a tieto následne skonfrontovať s úkonmi vo vyšetrovacom resp. súdnom spise. Výšku nemajetkovej ujmy okrem vyššie uvedenej argumentácie považoval za neprimerane vysokú. Aké negatívne následky žalobcovi vznikli, čo do jeho spoločenského a pracovného uplatnenia a súkromného života je potrebné posúdiť a vyhodnotiť po náležitom dokazovaní. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol žalovaná žalobu navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko vzhľadom na skutkové okolnosti je zrejmé, že základné zásady Trestného konania boli dodržané, a žalovaný nepostupoval v rozpore s Trestným poriadkom, a teda absentuje právny titul pre priznanie nároku na náhradu škody. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, že uznesenie, ktorým mu bolo vznesené obvinenie je nezákonné, pretože bol oslobodený spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Náhradu trov konania si žalovaný neuplatňuje. Pre prípad, že príslušný súd žalobe vyhovie, s poukazom na ust. § 232 ods. 3 druhej vety Civilného sporového poriadku žalovaná navrhla, aby súd určil na plnenie 30-dňovú lehotu. Vo všeobecnej 3-dňovej lehote od právoplatnosti rozsudku žalovaný nevie zabezpečiť plnenie z dôvodu schvaľovacieho procesu úhrady a z dôvodu administratívno-časovej náročnosti tohto procesu (žalovaný ako štátny orgán je napojená na štátnu pokladnicu).

3. Žalobca v replike považoval námietku miestnej (ne)príslušnosti vznesenú žalovaným voči Okresnému súdu Nitra za nedôvodnú. V žalovanej veci je žalovaným pasívne legitimovaným subjektom bezosporu štát a orgánom konajúcim v mene štátu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. (škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní). Miestnu príslušnosť Okresnému súdu Nitra si poškodený žalobca uplatnil v čl. VI. Žalobného návrhu ako výberovú podľa ust. § 19 písm. b) CSP (teda podľa miesta udalosti - skutočnosti zakladajúcej právo žalobcu na náhradu škody, to znamená miesta vydania nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia žalobcovi). Nezákonným rozhodnutím spôsobujúcim žalobcovi škodu bolo uznesenie vyšetrovateľa PZ PPZ NKA NPJ v Nitre zo dňa 29.10.2014 ČVS : PPZ-163/NKA-PK-ZA-2014 o vznesení obvinenia prof. P. M. K. postupom podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona. Označené uznesenie bolo žalobcovi doručené vyšetrojúcim orgánom v Nitre, kam bol žalobca po zadržení predvedený.

Pri žalobou uplatnených nárokoch na náhradu nemajetkovej a majetkovej škody boli splnené a preukázané všetky podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu a to tak 1/ protiprávna skutočnosť (stav) v podobe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia (i nesprávneho úradného postupu v podobe nadväzujúceho nezákonného trestného stíhania), 2/ následok v podobe majetkovej ujmy titulom nákladov spojených s obhajobou a v podobe nemajetkovej ujmy a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a postupom na jednej strane a následkom na strane druhej. Tvrdenia žalovaného o absencii právneho titulu v podobe existencie nezákonného rozhodnutia nemajú oporu v právnej úprave otázky týkajúcu sa nezákonnosti rozhodnutia a konania v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (v danom prípade uznesenia o vznesení obvinenia a trestného stíhania od neho odvíjajúceho sa), sú výrazom popierania objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zo strany žalovaného sa jedná sa neprípustný výklad odporujúci princípom právneho štátu, nosným princípom a východiskám zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj základným princípom Civilného sporového poriadku. Zodpovednosť štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. je založená na objektívnom princípe (nie na princípe zavinenia). Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Osobitne v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR č. I. 540/2016 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o dovolaní vo veci 3 Cdo 181/2017. V prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je treba považovať za ústavne konformný taký výklad, podľa ktorého zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21. novembra 2017). Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného ohľadom rozdielnej rozhodovacej praxe je mimoriadne významným uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 4. 2018 sp. zn. 3Cdo 181/2017 . V danej veci štát ako dovolateľ zastúpený Generálnou prokuratúrou napádal rozhodnutie odvolacieho súdu tvrdiac, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Uvedenú otázku postuloval tak , či v režime zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného alebo k jeho oslobodeniu spod obžaloby, sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia, na základe čoho je spôsobilé byť právnym titulom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa tohto zákona, pričom sa za rozhodujúce kritérium považuje výsledok trestného konania. Objektívnemu stavu a úprave nezodpovedajú ani tvrdenia žalovaného týkajúce sa nákladov spojených s obhajobou žalobcu v nezákonnom trestnom stíhaní (náhrada trov konania). Žalobca si svoj nárok na náhradu škody uplatnil predpísaným spôsobom najskôr mimosúdne formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody . Oslovený orgán zastupujúci Slovenskú republiku zaujal k tejto žiadosti odmietavé stanovisko vyjadrené v podaní zo dňa 03.12.2019 s tým, že žiadosť na náhradu je nedôvodná, pretože nie je daný základ uplatňovaného nároku. Tvrdil, že žiaden orgán činný v trestnom konaní nezákonnosť uznesení nekonštatoval ; že predpoklad zrušenia označeného uznesenia nebol naplnený a preto je bezpredmetné zaoberať sa otázkou splnenia ostatných uvedených predpokladov. Štát si zjavne svoju povinnosť predbežne prejednať nárok poškodeného náležite a zodpovedne nesplnil, a poškodeného jednoducho odbil tvrdením o bezpredmetnosti zaoberania sa všetkými otázkami a predpokladmi nároku poškodeného. Pritom už v tomto štádiu bolo možné nárok poškodeného vyporiadať a vyhnúť sa tak nákladom vo forme úroku z omeškania a trov civilného procesu. Štátu v prípade potreby nebránila žiadna prekážka vo vyžiadaní a nahliadnutí do trestného spisu , pretože v trestnom konaní sa vedú najmenej dve vyhotovenia spisu (v prípade podania obžaloby jedno vyhotovenie spisu ide s obžalobou na súd a druhé vyhotovenie zostáva na prokuratúre, ktorá s nim disponuje a pracuje počas konania pred súdom). Okrem porád (v danej veci bolo realizovaných najmenej 5 porád medzi obvineným a obhajcom , o vykonaní ktorých doložíme na pojednávaní originály záznamov) by v spise mali byť zadokumentované všetky úkony právnej pomoci - obhajoby. Faktúry a doklady vystavené za právne služby poskytnuté poškodenému žalobcovi v rámci obhajoby v nezákonnom obvinení a trestnom stíhaní boli štátu predložené jednak ako prílohy žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a jednak ako prílohy žalobného návrhu. Žalobcovi bola účtovaná paušálna odmena , ktorej výška bola nižšia ako v prípade aplikácie tarifnej odmeny za povinnú

obhajobu. Napriek tomu za účelom porovnania a vytvorenia a preukázania obrazu o druhu a rozsahu úkonov právnej pomoci - obhajoby v prílohe predkladáme prehľad jednotlivých úkonov a súvisiacich nákladov. Ohľadne žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy štát v rámci predbežného prejednanía zaujal v zásade zhodný postoj ako pri nároku titulom nákladov za obhajobu (produkoval jedine námietku týkajúcu sa prekročenia výšky nároku nad limit dodatočne vložený do zákona č.514/2003 Z.z.). Východiskom uplatnenej nemajetkovej ujmy je skutočnosť, že nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a nadväzujúce trestné stíhanie výrazne zasiahnu do základných práv a slobôd každého jedinca ; do súkromného života, do pracovného života, a do každej ďalšej sféry existencie ktorejkoľvek osoby. Trestné stíhanie vedené na základe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia v priamej príčinnej súvislosti spôsobilo u poškodeného vznik závažnej ujmy, pri ktorej konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a ktorú ani nemožno uspokojiť inak. Konštatovaný záver vyplýva z povahy, priebehu a rozsahu trestného stíhanía a jeho úkonov, druhu či závažnosti obvinenia, ktoré sa ukázalo ako nezákonné a nedôvodné; z postavenia poškodeného ako občana, obyvateľa, rodiča, významného pedagóga a vedca; zo spôsobených následkov. Argumentácia žalobcu sa pritom opiera o objektívne hľadisko - ujmu spôsobenú nezákonným obvinením a trestným stíhaním pre závažný spoločensky pranierovaný trestný čin. Zo strany štátu, resp. zo strany žiadneho štátneho orgánu sa žalobcovi doposiaľ nedostalo žiadneho zadosťučinenia - ani najmenšieho ospravedlnenia za nezákonné a nedôvodné obvinenie a trestné stíhanie. Agónia z prípadu na strane žalobcu sa naopak zvyrazňuje ignorovaním a dezinterpretovaním skutkového a právneho stavu veci. Ani teraz posudzované podanie neobsahuje ani náznak ľútosti či ospravedlnenia štátu voči žalobcovi za nezákonné obvinenie a trestné stíhanie, naopak aj v tomto štádiu konania štát svoju zodpovednosť neuznáva a popiera.

4. Žalovaný v duplike odkázal na svoje písomné vyjadrenie k žalobe. K tvrdeniu právneho zástupcu žalobcu, že akceptácia, podľa jeho názoru, nedôvodnej námietky miestnej príslušnosti, ktorú žalovaný vzniesol by nevedla k hospodárnosti konania a znamenala by predĺženie a zneefektívnenie konania a oddialenie konečného rozhodnutia (o čo žalovanému v skutočnosti môže ísť) uviedol, že jediným dôvodom, ktorý žalovaného viedol k jej vzneseniu bolo zachovanie princípu hospodárnosti konania (dodržanie procesnej ekonómie). Motívom žalovaného neboli skutočnosti prezentované právnym zástupcom žalobcu. Napriek tomu, že nárok na náhradu nemajetkovej škody nepovažuje za dôvodný, dovoľuje si vyjadriť sa aj k samotnej výške požadovanej nemajetkovej škody, ktorú považoval za neprimerane vysokú. Táto výška musí zohľadňovať aj iné právne predpisy upravujúce odškodnenie, judikatúru ústavného súdu a EŠLP. Zákon sám predvída ako prioritný spôsob satisfakcie konštatovanie porušenia práva. Nárok na náhradu nemajetkovej škody v peniazoch je až sekundárnou formou kompenzácie, pričom žalobcu zaťažuje v celom rozsahu dôkazné bremeno na preukázanie, že prioritná forma satisfakcie je nepostačujúca. Samotné konštatovanie porušenia práva ako primeranú satisfakciu skonštatoval napríklad OS Nové zámky (sp. zn. 13C/288/2016) žalobcovi, ktorý sa domáhal náhrady nemajetkovej škody spôsobenej jeho trestným stíhaním pre trestný čin podvodu trvajúcim 8 rokov. Vzhľadom na to aj s prihliadnutím na žalobcom doposiaľ preukázané skutočnosti mal za to, že dostatočným zadosťučinením žalobcu v predmetnej veci bolo samotné oslobodenie spod obžaloby a nárok na náhradu nemajetkovej škody nie je dôvodný. Pri určovaní výšky nemajetkovej škody by súd mal v súlade s rozhodnutím NS SR sp. zn. 3Cdo/19/2018 prihliadať na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach. V tejto súvislosti si dovoľujem poukázať na priznanie nemajetkovej škody vo výške 6 056,08 eur za 244 dní strávených vo väzbe žalobcu, ktorý bol následne spod obžaloby oslobodený (rozsudok OS Komárno sp. zn. 8C/650/2015), priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 4 750,- eur žalobcovi, ktorý bol verejne známou osobou a jeho trestné stíhanie pre prečin pytliactva podľa § 310 ods. 1 Trestného zákona trvajúce 5 rokov bolo medializované (rozsudok OS Humenné sp. zn. 12C/5/2018 v spojení s rozsudkom KS Prešov sp. zn. 9Co/13/2019), priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,- eur žalobcovi, ktorého trestné stíhanie pre prečin nezaplattenia dane podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona trvalo 7 rokov (rozsudok OS Žiar nad Hronom sp. zn. 5C/43/2017).

5. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavili strany sporu a právny zástupca žalobcu. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe a odkázal na skutkové a právne závery žaloby. Nad rámec uvedeného poznamenal nasledovné skutočnosti. Žalobca ako vážny vysokoškolský pedagóg a vedec pôsobiaci na Technickej univerzite vo Zvolene čelil trestnému stíhaniu, ktoré začal vyšetrovateľ prezídia policajného zboru v tom čase Národnej kriminálnej agentúry toho času niečo ako NAKA, pričom bol obvinený z trestného činu nepriamej korupcie. Viedlo sa voči nemu v roku 2014 až 2018 trestné konanie, ktoré napokon skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.08.2018.

Oslobodzujúci rozsudok svojou povahou a svojimi účinkami vyvoláva závery aj voči predmetnému trestnému stíhaniu a to také, že dané trestné stíhanie je v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku nezákonné a tieto dôsledky a účinky stíhania sa zrušujú. Takýmto spôsobom je interpretovaný zákon 514 z roku 2003, ktorý upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, za ktorý prípad je nutné považovať aj obvinenie a nadväzujúce trestné stíhanie ktoré skončí oslobodzujúcim rozsudkom. Takáto interpretácia je kompatibilná s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov ako aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, či Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zodpovednosť štátu v danom prípade je založená na objektívnom princípe to znamená, neskúma sa zavinenie orgánom štátu v rámci trestného stíhania v zmysle Trestného poriadku, ale rozhodujúcim kritériom je výsledok trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené konštatoval existenciu resp. danosť objektívnej zodpovednosti štátu za následky spôsobené opísaným trestným stíhaním. Konštatoval aj existenciu následkami ujmy spôsobenej žalobcovi týmto stíhaním ako aj príčinnú súvislosť medzi objektívnou zodpovednosťou a následkami na strane žalobcu. Vzhľadom na okolnosť, že oslobodzujúci rozsudok má zrušujúce účinky voči uzneseniu o vznesení obvinenia aj voči všetkým úkonom uskutočneným v rámci trestného stíhania potom vyplýva záver, že žalobca ako osoba zadržaná a obvinená v rámci opísaného trestného stíhania bol dotknutý vo viacerých základných právach garantovaných tak Ústavou ako aj medzinárodnými dokumentami vrátane listiny o základných práv a slobôd. Konkrétne jednalo sa o zásahy do osobnej slobody, zásahy do slobody a ochrany slobody prenosu či už telefonických prejavov, alebo telekomunikačných prejavov jednalo sa o zásahy do ochrany dobrého mena či povesti a podobne. Polícia postupovala tak, že zásahová jednotka polície prišla do Zvolena v deň zadržania obmedzili osobnú slobodu profesora K. následne s ním išli na jeho akademickú pôdu za rektorom technickej univerzity kde takýmto spôsobom musel oznamovať čo sa s ním deje a že odchádza ako zadržaná a podozrivá osoba s políciou. Ďalej ho polícia prevážala do Nitry, kde sa musel podrobiť ďalším vyšetrojúcim úkonom, potom v nočných hodinách bol prepustený po obvinení zo zadržania a potom prebiehalo po dobu približne 5 rokov trestné stíhanie. Čo je ešte potrebné zvýrazniť je procesná okolnosť spočívajúca v tom, že pán profesor K. podal sťažnosť proti uzneseniu, ktorá bola dozorným prokurátorom zamietnutá, táto okolnosť je podstatná pre ustálenie subjektu, ktorý v konaní o náhradu škody voči štátu je príslušným zastupovať štát v danom prípade je to teda Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že sťažnosť podaná bola a bola zamietnutá. Žalovaný štát vzniesol námietku miestnej príslušnosti, pričom sa v rámci replikačno-duplikačnej komunikácie vyjadroval, vyhodnotil ju ako nedôvodnú a účelovú. Ozrejmil na základe akých okolností ustálil príslušnosť Okresného súdu Nitra, predovšetkým na základe toho, že tu v Nitre teda už. obvode Okresného súdu Nitra bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, ktoré tu bolo aj doručené žalobcovi a teda tu došlo ku rozhodujúcej skutočnosti zakladajúcej právo žalobcu na náhradu škody. Žalobca si podanou žalobou uplatnil jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú ustálil sumou 20 000 euro a jednak nárok na náhradu nákladov spojených s obhajobou v zmiernenom nezákonnom trestnom stíhaní. Pokiaľ ide o vynaložené náklady tieto sa týkali preplatenia nákladov na obhajobu, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti s obhajobou uskutočnenou obhajcom JUDr. K. C. a nadväzne obhajcom A.. A. E.. Nebyť nezákonného trestného stíhania tieto náklady by žalobca nemusel vynaložiť. Tieto náklady žalobca riadne preukázal a zdokladoval už pri podaní žaloby resp. už pri podaní mimosúdnej žiadosti o predbežné prejednanie nároku, tak ako to ukladá zákon 514 z roku 2003. Keďže štát si tvorí aj zákony, takže si upravil a aj obmedzil možnosti poškodených osôb pri uplatňovaní nárokov na náhradu škody, kde nie je možné celkom uplatňovať skutočnú škodu ako hovorí Občiansky zákonník, ale je možné uplatňovať len pokiaľ ide o náklady spojené s obhajobou, náklady v obmedzenej výške a to vo výške do tarifnej odmeny v rámci obhajoby ex offio, takže aj v tomto smere názor uplatnený žalobou spĺňa aj toto kritérium, teda nie je vyšší ako by bola tarifná odmena obhajcu v prípade keby bol pridelený alebo ustanovený pánovi S.. K. z úradnej moci (z úradnej povinnosti) ako povinná obhajoba. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, tak jeho výška bola ustálená jednak s ohľadom na osobu žalobcu, že sa jedná o vysokoškolského pedagóga s titulom profesor, že sa jedná o vedca, že sa jedná o osobu vysoko uznávanú v tomto vysokoškolskom aj vedeckom prostredí, že sa jedná o osobu ktorá žila slušným a rešpektovaným spôsobom života, osobu bezúhonnú. Jednak táto ujma bola zohľadnená s ohľadom na povahu obvinenia, povahu trestného stíhania, povahu zásahov nezákonného obvinenia a nezákonného stíhania do rôznych základných slobôd a práv poškodeného žalobcu. Ako uviedol v žalobe žalobca sa počas 5 rokov trestného stíhania musel podrobiť takým úkonom ako bolo odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky ako bolo sledovanie jeho osoby, zadržanie, obmedzenie osobnej slobody, ako bolo zaistenie mobilného zariadenia a znalecké skúmanie obsahu tohto mobilného zariadenia, znalecké skúmanie prevádzky tohto zariadenia, ako bolo odoberanie fotosnímkov osoby žalobcu, ako bolo odoberanie odtlačkov prstov, ako bolo zhromažďovanie a zverejňovanie údajov o osobe žalobcu,

ako bolo medializovanie prípadu, medializovanie vznesenia obvinenia celoštátnymi či už tlačovými alebo elektronickými médiami. Profesor K. požíval či už v mieste bydliska alebo aj na pracovisku kladnú povest', je ženatý a má dve deti. Žil bohatým spoločenským životom, pričom obvinenie a trestné stíhanie mu spôsobilo značné utrpenie a následky, ktoré sa prejavili vo všetkých oblastiach jeho života a prejavili sa žiaľ aj na jeho zdravotnom stave. Prejavili sa u neho následky psychicko-duševnej povahy ako aj následky kardiologickej povahy. Konkrétne pokiaľ ide o kardiologickú oblasť nastali u neho problémy so zvýšením krvným tlakom. Musel vyhľadať pomoc psychiatra a to pre rôzne stavy úzkosti, obáv, strachu, prejavovali sa u neho stavy nechutenstva, nekoncentrácie, rôzne poruchy súvisiace so schopnosťami sústrediť sa, koncentrovať, či zapamätať si. Celé myslenie žalobcu v období trestného stíhania bolo narušené v tom zmysle, že jeho pozornosť, jeho zmysly zamestnávalo najmä obvinenie, zaťažovanie vyšetrojúci úkonmi, obáv pred ďalšími úkonmi či obava z hrozby rôznych sankcií a trestu, ktoré mu v prípade odsúdenia hrozili. Tieto skutočnosti žalobca preukázal prehláseniami svedkov aj syna, ktorý dokonca popisoval v akých stavoch úzkosti v nočných hodinách žalobcu nachádzal. Úrok z omeškania pri nároku týkajúcom sa nákladov na obhajobu je ustálený ku dňu prevzatia odmietavého stanoviska žalovanej strany právnym zástupcom žalobcu. Úrok z omeškania pripúšťa aj zákon 514 z roku 2003 a je s ním v súlade. Z nemajetkovej ujmy úrok z omeškania uplatnený nebol i keď tu sa súdna prax rôzni, chcel ísť cestou jednoznačnejších záverov a východísk. V rámci uplatnenia nemajetkovej ujmy pri osobe pána profesora uplatnil a zvolil podľa jeho názoru dolnú hranicu možnej výšky nemajetkovej ujmy s ohľadom na známu osobnú prax. Tu ešte dodal, že žiaľ poškodenému žalobcovi sa dodnes nedostalo úprimného ospravedlnenia zo strany štátu, naopak štát svojimi postojmi naďalej ako keby jatril ranu spôsobenú obvinením a nezákonným stíhaním, keď spochybňuje existenciu nezákonného rozhodnutia keď namieta príslušnosť súdu a podobne.

6. Žalovaný odkázal na svoje podanie zo dňa 19.03.2020 ako aj vyjadrenia zo dňa 23.06.2020. Napriek ustálenej judikatúre naďalej zastal názor, že nie sú splnené zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za trestné stíhanie žalobcu z dôvodu, že doposiaľ žiadny štátny orgán nekonštatoval jeho nezákonnosť. Podľa zákona č.514/2003 je práve konštatovanie nezákonného rozhodnutia titulom pre priznanie náhrady škody. V tejto súvislosti poukázal na fakt, že v trestnom stíhaní sa požaduje iná dôkazná situácia pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia ako pre odsúdenie. Práve z tohto dôvodu na základe zadovážených dôkazov nemohli orgány činné v trestnom konaní postupovať inak ako postupovali. Tomuto faktu nasvedčuje aj časť odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý nepripustil vykonanie dôkazov, ktoré preukazovali spáchanie skutkov. Z týchto dôvodov navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť. V prípade, ak súd žalobe vyhovie tak čo sa týka výšky náhrady škody predstavujúcej trovy právneho zastúpenia k tým nemal žiadne námietky a vo vzťahu k nemajetkovej ujme uplatnenej žalobcom namietal, že jej vznik nebol preukázaný relevantnými dôkazmi. Skutočnosť, na ktoré bolo poukázané v žalobe, ako aj na pojednávaní sú vlastne vyjadrením subjektívnych pocitov žalobcu. Pokiaľ žalobca odvodzuje vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku psychických problémov žalobcu, ktoré mali vzniknúť v dôsledku medializácie predmetnej trestnej veci má za to, že štát v žiadnom prípade nemôže niesť zodpovednosť za skutočnosti uvádzané v médiách, najmä za predpokladu, že rešpektujeme prezumpciu neviny. Taktiež si dovoľí poukázať na fakt, že ak sa poukazuje na zdravotné problémy, ktoré žalobcovi vznikli v dôsledku trestného stíhania tak lekárska správa pripojená k žalobe bola vystavená psychiatrom dňa 15.01.2019 a týkala sa teda zdravotného stavu žalobcu v roku 2014. Pokiaľ žalobca naozaj mal psychické problémy navštevoval ambulanciu pravidelnejšie a žiadny taký dôkaz predložený nebol. Taktiež čo sa týka kardiologických ochorení si poukázal na to, že ochorenia s vekom v dnešnej dobe postihujú takmer každého občana. Z toho dôvodu si nemyslel, že tieto zdravotné problémy, ktorých mi je naozaj úprimne ľúto boli spôsobené v dôsledku trestného stíhania. Pokiaľ sa týka rozsahu výšky nemajetkovej ujmy tak opätovne poukázal na obsah vyjadrenia zo dňa 23.06.2020.

7. Žalobca vypočutý ako strana konania na pojednávaní poznamenal, že je mu ťažko sa k tomu vyjadrovať a vracáť sa k tomu, čo bolo v októbri 2014, pretože ho to hlboko zasiahlo. Ako dekan fakulty musel uplatňovať ľudský a morálny prístup k ľuďom, pričom ide o hodnoty, na ktorých som si zakladal a zakladá. Skutočnosť, že sa viedlo trestné stíhanie proti jeho osobe považoval za veľké sklamanie, o to viac keď zistil, že mu hrozí väzba. Tlačidlový mobil, ktorý dostal bol dar, kvôli tomuto prebiehalo trestné stíhanie, za to že doučoval vnuka priateľa. Je citlivý človek, preto skutočnosti s trestným stíhaním pociťoval veľmi citlivo. Trestné stíhanie jeho osoby bolo medializované aj v novinách a masmédiách, čo mu tiež nepridalo na pohode, keďže médiá si vybrali iba to čo im vyhovovalo. Trestné stíhanie v ňom vyvolávalo pocity úzkosti a depresie, začal sa uzatvárať do seba. V tom čase dostal aj arytmiu a musel

navštevovať kardiológa, keďže mal aj zvýšený krvný tlak, čo rovnako súviselo s prebiehajúcim trestným konaním.

Na doplňujúce otázky uviedol nasledovné. Na akademickej pôde, kde bol dekanom musel rektorovi vysvetľovať okolnosti súvisiace s trestným stíhaním, pretože tento ho požiadal, aby zvážil na vlastnú žiadosť odstúpenie z funkcie dekana, čo však neurobil. Rovnako boli snahy členov akademického senátu o odvolanie z pozície dekana, avšak ostatní kolegovia si ho zastali, preto vo funkcii zotrval až do roku 2017. Od kolegov sa dozvedel, že na fakulte sa šíria o ňom reči, nie len medzi študentami, ale aj medzi vlastnými kolegami čo podryvalo jeho autoritu. Čo sa týka jeho rodinnej situácie aj v tejto sa prejavilo trestné stíhanie, konkrétne tak, že na čas odišiel od manželky od konca roku 2014, kedy začalo trestné stíhanie, pričom s manželkou nežije doposiaľ v jednej spoločnej domácnosti, avšak rozvedený nie je. So synom, ktorý býva vo Zvolene chodieval na chalupu, pričom tento mu časom vyčítal, či si to nespôsobil sám keď na ňom videl, že nemá záujem o okolie keď mal depresiu, avšak neskôr sa ich vzťahy so synmi zlepšili. Čo sa týka jeho zdravotného stavu počas trestného stíhania navštevoval aj psychiatra (tohto navštevoval aj predtým, avšak jeho zdravotný stav bol lepší). Psychiatra navštevoval približne do skončenia trestného konania. Následne po skončení trestného konania sa jeho zdravotný stav zlepšil, začal cvičiť. V súčasnej dobe stále pôsobí na fakulte ako profesor. Na otázky žalovanej poznamenal, že boli snahy zvolať akademický senát ako reakcia na jeho trestné stíhanie, avšak zasadnutie akademického senátu sa neuskutočnilo. Trestné stíhanie jeho osoby len prispelo k jeho rozchodu s manželkou, preto opustil spoločnú domácnosť. Nad rámec uvedeného ešte doplnil, že ako znalec začal pôsobiť približne v roku 1997, pričom túto funkciu vykonával aj počas jeho pôsobenia na fakulte. S výkonom znaleckej činnosti som prestal po tom ako začali tieto problémy. Čo sa týka odmeny znalca táto bola nepravideľná podľa zadaných znaleckých posudkov.

8. Svedok doc. Ing. S. A., L.. na pojednávaní vypovedal, že sa so žalobcom sa poznajú zo študentských čias. Následne obaja nastúpili na drevársku fakultu, pričom každý pôsobili na inej katedre. So žalobcom sa stretávali v období, keď už bol dekanom, pretože túto funkciu vykonával dve obdobia. Ako dekan bol aktívny, iniciatívny snažil sa uplatňovať nové prístupy, napríklad zaviedol finančné ohodnotenie, podľa výkonu pracovníka. Bojoval za fakultu, v dôsledku čoho sa dostával aj do sporov s nadriadenými, avšak svoj postoj si vedel vždy obhájiť. O tom, že žalobca stíhaný sa dozvedel z televízie. O skutočnosti, že bol žalobca zadržaný NAKOU sa dozvedel z TV, pričom mal byť stíhaný asi za korupciu. V tej dobe to považoval za veľký šok, pretože ide o skutočnosť, ktorá je dosť významná aj z toho dôvodu, že pôsobil v pozícii dekana fakulty. Podľa jeho názoru samotné trestné stíhanie spôsobilo zlom, toto vplývalo aj na iných ľudí, keďže sa prejavili snahy, aby odstúpil z funkcie dekana. Ďalšiu skupinu tvorili ľudia, ktorí radšej počkali na to ako to celé dopadne, do tejto skupiny patril aj on. Aj napriek trestnému stíhaniu žalobca zostal vo funkcii, avšak myslel si, že ho to poznačilo, nakoľko ho poznal pred začatím trestného stíhania, pretože vystupoval sebavedomo, aktívne. Následne počas prebiehajúceho trestného konania pôsobil skôr utiahnutým dojmom, bol nesústredený, nekoncentrovaný pri plnení svojich pracovných povinností. Svoju prácu vykonával pod tlakom bez entuziazmu, ale svoje pracovné povinnosti si napriek tomu plnil. Dlhšie časové obdobie trestného stíhania pôsobilo na osobu žalobcu negatívne, keďže schudol čo sa prejavilo aj na jeho zdraví. Doplnil, že uvedená skutočnosť týkajúca sa trestného stíhania mala na žalobcu dopad aj z toho dôvodu, že keď sa niekto celý život snaží a potom príde takýto zlom.

Vo vzťahu k ďalším otázkam prezentoval nasledovné skutočnosti. So žalobcom sa kamarátili, chodievali spolu na pivo už za študentských čias. Žalobca mal svoje plány a ambície, pričom prešiel z asistenta až k profesorovi, čo celkom určite nebola ľahká cesta. Z hľadiska ľudských vlastností by ho charakterizoval ako pracovitého človeka, ktorý sa snažil dokázať niečo pre ostatných. V čase trestného stíhania prejavoval menší záujem o kamarátov, myslí si, že sa počas toho obdobia stretli možno len raz. Žalobca nebol v takej pohode ako bol predtým. Na akademickej pôde bol pod väčším drobnohľadom, pričom jeho cieľ ísť za spravodlivosťou bol podľa jeho názoru narušený. Na akademickej pôde bola pred začatím trestného stíhania iná atmosféra, ako v čase jeho začatia, keďže každý mal určité pochybnosti a to vzhľadom na skutočnosť, že išlo o verejné obvinenie, toto každého pohne. Na orgánoch fakulty, na ktorých sa zúčastňoval, v jeho prítomnosti sa neprejavili snahy, aby sa žalobca vzdal pozície dekana, avšak medzi ľuďmi takéto prejavy existovali v dôsledku čoho požadovali, aby odstúpil, aby svojimi problémami nezaťažoval fakultu. Fakulta mala detašované pracovisko v Českej republike, konkrétne vo Voline, kde učil aj on, aj žalobca. Informácia ohľadne trestného stíhania žalobcu sa dostala aj medzi učiteľov tohto pracoviska, ktorí sa následne pýtali čo sa deje. Ľudia na pracovisku mali informácie ohľadne skutočností týkajúcich sa trestného stíhania, pretože toto sa riešilo aj na konferenciách, ktoré sa tam uskutočňovali. Na fakulte ukončil pracovný pomer 31.08.2021, pretože mal zmluvu do dosiahnutia veku 70 rokov. V súčasnej dobe vníma žalobcu ako stále utiahnutého, pretože trestné stíhanie malo na

jeho osobu účinnok, keďže cítil krivdu. Nevedel priamo potvrdiť, či , či skupina ľudí, ktorá pochybovala o žalobcovi ho priamo konfrontovala, avšak má vedomosť o tom, že existovali tendencie porušovať prezumpciu neviny aj napriek neskončenému trestnému u stíhaníu. Trestné stíhanie sa prejavilo na osobe žalobcu aj z toho ohľadu, že mu trvalo dlhšie písanie akademických skript a akademických učebníc, pretože mu museli predlžovať lehotu na odovzdanie. Nevedel sa vyjadriť k tomu ako sa trestné stíhanie prejavilo v rodine žalobcu.

9. Svedok Z. K., syn žalobcu, vypovedal, že bol prvý človek, ktorý sa o zadržaní dozvedel, pretože vtedy spal u rodičov doma. Prišli policajti z NAKY, avšak otec nebol doma, keďže mal prenajatý byt. Tohto kontaktovali, že ho hľadajú policajti, ktorí im však nechceli nič povedať. Následne otca zobrali na výsluch do Nitry, z výsluchu sa vrátil v zlom psychickom stave, pretože bol obvinený z nepriamej korupcie. Neustále ho kontaktovali médiá, napríklad Nový čas, ktorý chcel vyjadrenie otca k uvedenej záležitosti. Otca zobral na dom, ktorý bol predtým chalupou, ktorý prerába, aby bol v pokoji a bol mimo diania. Otec mu je vo veľa veciach vzorom, aj z hľadiska jeho životných hodnôt, pretože ide o človeka, ktorý je silne hodnotovo nastavený. Za jednu z jeho priorít považuje spravodlivosť, ktorú uplatňoval v živote, ale aj vo vzťahu k študentom. Čo sa týka trestného stíhania, otec je skôr osoba, ktorá sa uzatvárala do seba, vôbec nekomunikovala. Raz sa stalo, že ho v noci našiel ako bdel a rozmyšľal nad uvedenými problémami. Snažil sa ho aj z jeho pracovnej pozície ako kouča povzbudiť a pomôcť mu k získaniu určitého nadhľadu na uvedené problémy. V tom čase malo prebiehajúce trestné stíhanie dosah aj na zdravotný stav otca, pretože trpel na arytmiu. V uvedenom čase mali rodičia aj krízu, pričom trestné stíhanie prispelo k prerušeniu kontaktov s ním, ako aj s jeho manželkou, teda jeho matkou. Čo sa týka reakcie okolia toto sa často pýtalo nepríjemné otázky, koľko otec dostal, pričom takéto otázky považoval za veľmi nepríjemné. Vo vzťahu k prerušeným kontaktom doplnil, že toto ho mrzelo, mal som otcovi viac dôverovať. Tlak okolia spôsobil pochybnosti o otcovej spravodlivosti. Tak isto veľa jeho kamarátov chodilo na technickú fakultu vo Zvolene, pričom títo sa ho často pýtali ohľadne uvedeného trestného stíhania otca. Trestné stíhanie bolo aj medializované, otcovi poradil, aby článkom v médiách nevenoval pozornosť. Čo sa týka jeho ľudských vlastností otec bol vždy prísny a spravodlivý, bol ľudský k študentom a predstavoval pre nich vzor. Trestné stíhanie predstavovalo morálny úpadok z hľadiska kariéry otca, nakoľko veľmi málo percent ľudí stálo pri ňom, väčšina mu nedôverovala.

Na doplňujúce otázky reagoval svedok nasledovne. V súvislosti s trestným stíhaním bol otec viackrát hospitalizovaný pre problémy so srdcom, bolo to napríklad v Šahách, ale nevedel upresniť kde a koľkokrát. V podstate otcovi zhoršilo zdravotný stav posledné pojednávanie resp. obdobie keď sa blížilo posledné pojednávanie. Trestné stíhanie malo na otca taký dopad, že zvažnel, prestal sa smiať, prestal chodiť na chatu, pričom stále je vo svojom byte. Venoval sa aj prácam na záhrade, avšak v dôsledku trestného stíhania tieto prestal vykonávať. Pred začatím trestného stíhania otec býval v slobodárni, pretože si potreboval utriediť myšlienky aj z dôvodu, že jeho mama a jeho manželke diagnostikovali onkologické ochorenie. Od začatia trestného stíhania v podstate až doteraz nebýva v spoločnej domácnosti s mamou, ani sa do nej nevrátil. Trestné stíhanie spôsobilo, že sa rozhádali celá rodina. Jeho vzťah k otcovi pred trestným stíhaním bol dobrý a v súčasnej dobe sa vracajú do normálu. Sprostredkovane vie, že sa trestné stíhanie riešilo aj medzi študentami. Spočiatku otcovi verili, avšak následne aj z dôvodu nátlaku okolia sa tento ich názor čiastočne zmenil, pretože sa rozhádali ako celá rodina. S otcom v čase trestného stíhania nebýval v spoločnej domácnosti, avšak ho navštevoval keď chodil do svojej firmy.

10. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu uviedol, že má za to, že v konaní bolo spoľahlivo a náležitým spôsobom preukázané splnenie všetkých predpokladov žalobou uplatnených nárokov v zmysle zákona 514/2003 Z. z. a to tak vo vzťahu k nákladom na obhajobu, ako aj vo vzťahu k titulu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním. Trestné stíhanie začaté v roku 2014 a skončené oslobodzujúcim rozsudkom v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 27.08.2018 zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto stíhaním. Prvý uplatnený nárok bol riadnym spôsobom preukázaný vrátane dokladov o fakturácii a úhrade nákladov spojených s obhajobou. Žalovaná strana tieto nespochybovala. Pokiaľ ide o druhý nárok titulu nemajetkovej ujmy, tak aj základ aj výška zodpovedajú tým základným kritériám, ktoré upravuje zákon. Jedná sa najmä o osobu žalobcu, ako poškodeného to znamená ide o vysokoškolského pedagóga, vedca učiteľa, ktorý dlhé desiatky rokov pôsobil od asistenta až po profesora aj v medzinárodne uznávanom odbore na vysokej škole. Ďalším kritériom je povaha obvinenia a povaha trestných úkonov, ktoré boli vykonané v rámci trestného stíhania. Tieto úkony sme detailne rozpísali v žalobe. Jednalo sa napríklad o odpočúvanie telefonátov, sledovanie osoby, zadržanie, rôzne výsluchy a konfrontácie,

odoberanie fotosnímkov, odtlačkov a podobne. V rámci týchto úkonov teda došlo k zásahu do základných ľudských práv a slobôd aké jedinec má. Ďalším kritériom je dĺžka trestného stíhania keď toto stíhanie trvalo cca 5 rokov a ťarcha, dopad a obavy a hrozby z toho obvinenia viseli nad osobou obžalovaného po celú dobu. Za ďalšie kritérium považoval dopady toho obvinenia do rôznych sfér života pána žalobcu, či už to bola sféra pedagogická alebo vedecká alebo školská v rámci vedenia fakulty alebo sféra rodinná, sféra súkromná alebo sféra zdravotná, keďže sa u žalobcu práve v spojení s týmto obvinením prejavili psychické, zdravotné problémy a taktiež problémy srdcovej povahy. Ďalšou okolnosťou odvodňujúcou danú výšku nemajetkovej ujmy je aj široká medializácia obvinenia a stíhania, keď prípad bol už na samom začiatku medializovaný vtedajším riaditeľom NAKA a medializácia bola prezentovaná aj cez elektronické médiá aj printové médiá, pričom by som zvýraznil tu skutočnosť, že tie médiá aj príbežne uvedenú kauzu živili a rozvíjali, napr. v celoštátnom denníku Sme sa aj v roku 2016 objavil príspevok z názvom „Obvinený dekan zo Zvolena je stále vo funkcií, napriek obvineniam z korupcie stále vyučuje doma ja v zahraničí“. Aj z dokazovania vyplynulo, že žalobca bol pedagógom a je pedagógom, ktorý si veľmi zakladal na ideáloch zo starej školy, ktoré spočívali v tom, že učiteľ má byť spravodlivý aj ku kolegom, ale najmä k študentom, ktorí potom ďalej budú niesť jeho odkazy, odkazy jeho fakulty a mal by byť pre týchto študentov, nielen nejaký formálny pedagóg, ale že mal by byť pre nich aj vzorom. Jeden zo svedkov povedal, že tieto ideály mu padli tým obvinením, z ktorého ako keby vyplývalo, že za užitie nejakej chaty a mobilu zapredal tieto svoje ideály a nechal sa korumpovať, čiže ako keby ten jeho dovtedajší život bol niečím farizejským alebo pokryteckým, ako keby malo pre neho platiť to biblické, že vodu káže a víno pije. Aj z týchto dôvodov to obvinenie žalobcu hlboko zasiahlo, nevedel a nevie sa s tým vysporiadať dodnes. Stratila sa v ňom dôvera v tie princípy spravodlivosti a zrejme to aj, či chceme alebo nechceme ovplyvnilo aj pohľad na jeho osobu z druhej strany to znamená z okolia študentov, pedagógov a širšej verejnosti. Táto kauza znamená pre neho hlbokú ranu, ktorá sa nezahojila. V tomto smere by konštatoval, že ani zo strany žalovaného štátu nedošlo k prejavu a vyjadreniu ospravedlnenia v zásade okrem oslobodzujúceho rozsudku sa mu nedostalo žiadnej satisfakcie. Žiaľ zarmútilo ich, a najmä pána žalobcu aj vyjadrenie protistrany z minulého pojednávania, keď poverená zástupkyňa konštatovala, že k oslobodzujúcemu rozsudku došlo len z procesných dôvodov to znamená, že niektoré dôkazy nemohli alebo neboli vykonané. Toto sa veľmi bolestivo dotkne opäť najmä žalobcu, ak si teda pozrieme aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý aj do písomného zdôvodnenia a ústne, verejne na zasadnutí na ktorom sa zúčastnil, opakovane konštatoval absenciu akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi jednotlivými obviňujúcimi okolnosťami. Pokiaľ ide o samotnú výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy zákonodarca toto ponecháva na úvahu sudu s tým, že aktuálne limituje iba hornú hranicu tejto možnej nemajetkovej ujmy. Žalobca sa teda snažil preukázať všetky tie hlavné dôvody, ktorého viedli k ustáleniu žalovanej nemajetkovej ujmy. Na podporu takej argumentácie citovali a označili aj súdnu prax a súdne rozhodnutia týkajúce sa obdobnej problematiky a aj pri porovnaní tých rozhodnutí s prípadom pána žalobcu mali za to, že uplatnená výška ob stojí aj pri teste primeranosti samotnej výšky. Vôbec nepoukazoval na ďalšie súdne rozhodnutia s priznanou oveľa vyššou nemajetkovou ujmou, aby nerozvírili ďalšiu polemiku nad súdnou praxou v takýchto veciach. V súhrne teda navrhol konajúcemu súdu, aby vyhovel žalobe a aby teda žalovanej strane uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2360 euro titulom náhrady škody za náklady na obhajobu v trestnom konaní s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2360 euro od 09.12.2019 do zaplataenia a podotkol, že okamih omeškania bol ustanovený dňom 09.12.2019, pričom by tento okamih mohol byť ustálený aj skôr, pretože odmietavé stanovisko prokuratúry bolo vydané skôr. Navrhol, aby žalovanej strane bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi aj nemajetkovú ujmu vo výške 20 000 euro a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Pri majetkovej ujme si žalobca neuplatňoval úrok z omeškania, keďže pri tomto nároku nie je jednotná súdna prax a prevažuje názor, že táto povinnosť môže byť uložená až rozhodnutím súdu. K samotnej výške sa podrobne vyjadril je založená na úvahe, že neexistuje k tomu nejaký vzorec ako v matematike, chémii alebo fyzike a má za to, že tak závažné a významné okolnosti na strane žalobcu plne odôvodňujú ustálenú výšku. A napokon žalobca navrhuje, aby žalovanej strane bola uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%. Pri tejto otázke navrhol, aby súd priznal žalobcovi 100% náhradu aj za situácie, ak by sa odklonil od žalobného návrhu v otázke výšky nemajetkovej ujmy, nakoľko civilný sporový poriadok v podstate prevzal predchádzajúcu právnu úpravu v zmysle § 142 ods.3 OSP v tom zmysle, že ak rozhodnutie závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého dokazovania a podobne tak zásada úspechu v konaní sa posudzuje vo vzťahu k danosti nároku a nie vo vzťahu k samotnej výške súdom priznaného nároku.

11. Žalovaný v záverečnej reči zotrval na písomných vyjadreniach, ktoré boli doručené súdu napriek tomu, že je mu známa súdna prax je toho názoru, že pre priznanie nároku neexistuje právny titul, nakoľko

v priebehu hlavného pojednávania, tak ako v predchádzajúcom prípravnom konaní nebolo orgánmi činnými v trestnom konaní konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia by bolo nezákonné. Žalovaný v priebehu trestného konania postupoval v súlade s trestno-právnou politikou SR, ktorá je upravená v trestnom poriadku, čím chcel povedať, že žalovaný ani nemal inú možnosť ako na základe dôkazov vyprodukovaných v prípravnom konaní postupovať inak ako podaním obžaloby. Otázka vyslovenia viny alebo neviny totiž neprináleží prokurátorovi, ale môže o nej rozhodnúť výlučne súd. V prípade dôkazov vyprodukovaných v prípravnom konaní, ak by sa prokurátor sám rozhodol zastaviť trestné stíhanie konal by v rozpore s trestným poriadkom. Bola toho názoru, že súdna prax priniesla veľmi extenzívny výklad § 3 zákona č. 514/2003, ktorý výlučne požaduje pre priznanie nároku skonštatovanie existencie nezákonného rozhodnutia. Nakoľko je však žalovanému známy predbežný právny názor súdu v tejto konkrétnej veci bude vychádzať z predpokladu, že súd považuje uznesenie o vznesení obvinenia ako právny podklad pre priznanie nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vznikli žalobcovi v priebehu trestného stíhania tieto žalovaná nerozporuje, ostatne sa tak vyjadrila aj v písomných vyjadreniach. Pokiaľ ide o otázku priznania úroku z omeškania v súvislosti s náhradou škody v časti trov právneho zastúpenia tieto je možné priznať najskôr dňom rozhodnutia súdu. Pokiaľ ide o samotnú výšku náhrady škody teda nemajetkovú ujmu v prípade, ak súd rozhodne o tom, že v tejto časti je žaloba dôvodná je žalovaná toho názoru s poukazom na vykonané dokazovanie ako aj okolnosti prípadu, že táto je neprimerane vysoká. Samozrejme nechcel bagatelizovať trestné stíhanie navrhovateľa ako aj následky trestného stíhania na jeho osobe, avšak nemôže niesť zodpovednosť za dĺžku trestného konania, medializáciu a spôsob prezentácie vo verejnosti ako aj dopady trestného stíhania na osobu navrhovateľa. V prípade, ak súd rozhodne o priznaní nároku s poukazom na to, že žalovaný je napojený na justičnú pokladňu žiadala o lehotu na plnenie v lehote 30 dní, nakoľko skôr nie je schopný zabezpečiť plnenie.

12. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, svedkov doc. P. S. A., L. a Z. K., oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktoré predložili strany sporu a zistil tento skutkový stav a právny stav :

13. Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expositúra Západ Nitra, zo dňa 29.10.2014, ČVS: PPZ-163/NKA-PK-ZA-2014 bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi (spolu so T. D.) za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe že v období od februára roku 2014 vo Zvolene a na iných miestach Slovenskej republiky prof. P. Z. K., S., dekan Drevárskej fakulty Technickej univerzity vo Zvolene, ul. T. G. Masaryka 24, Zvolen od T. D. prijal tlačidlový čierny vysúvací mobilný telefón zn. NOKIA C2, IMEI: 358350/05/680867/5 žiadal a prijal viackrát k príležitostnému užívaniu priestor chaty nachádzajúcej sa vo Valčianskej doline Snov Land po ceste štvrtá v poradí, súpisné číslo XXXX, ako úplatky zato, že zabezpečí, aby študenta S. D. skúšal doc. P. Z. S., S. a svojim vplyvom bude pôsobiť na vyučujúceho pôsobiaceho na Technickej univerzite vo Zvolene tak, aby študentovi S. D. bez splnenia kritérií stanovených na riadne úspešné absolvovanie skúšky v zmysle študijného poriadku príslušnej fakulty zapísal jej úspešné vykonanie. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením sp. zn. VII/2 Gv 33/14/1000 zo dňa 26.11.2014 zamietnutá.

14. Dňa 26.09.2017 bola na Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica podaná obžaloba, sp. zn. VII/2 Gv 33/14/1000-55, na žalobcu ako obvineného, s tým, že S. P. Z. K. S. v presne nezistený deň v období od 26. februára 2014 do 24. marca 2014 vo Zvolene a na iných presne nezistených miestach Slovenskej republiky prijal od T. D. tlačidlový čierny vysúvací mobilný telefón zn. NOKIA C2, IMEI: 358350/05/680867/5 a opakovane od nej žiadal a aj prijal k príležitostnému užívaniu priestor chaty nachádzajúcej sa vo Valčianskej doline Snov Land., súpisné číslo XXXX, ako úplatky za to, že ako dekan Drevárskej fakulty Technickej univerzity vo Zvolene, ul. T. G. Masaryka 24, Zvolen svojim vplyvom bude pôsobiť na vyučujúceho doc. P. Z. S. S., tak, že uňho zabezpečí doučovanie študenta S. D., nar. XX.XX.XXXX z predmetu manažérske účtovníctvo, ako aj to, aby ho skúšal z tohto predmetu a zapísal mu jej úspešné vykonanie aj bez splnenia kritérií stanovených na riadne úspešné absolvovanie skúšky v zmysle študijného poriadku príslušnej fakulty. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica rozhodol o podanej obžalobe rozsudkom, č. k. BB-5T/10/2017 zo dňa 09.02.2018 tak, že žalobcu oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na skutkovom základe popísanom v obžalobe, pretože skutok nebol trestným činom. Proti predmetnému rozsudku podal prokurátor Úradu špeciálnej

prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 5To/3/2018 zo dňa 27.09.2018 tak, že odvolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

15. Žiadosťou zo dňa 27.06.2019 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá koná v mene Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 2360 eur, a to titulom náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur a to vzhľadom na skutočnosť, že trestné stíhanie bolo vedené na základe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia v časti I., ktoré v priamej príčinnej súvislosti spôsobilo u poškodeného podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vznik závažnej ujmy, pri ktorej konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením a ktorú nemožno uspokojiť inak.

16. Žalovaný listom zo dňa 03.12.2019 (s doložkou došlo dňa 09.12.2019) ktorý bol adresovaný právnemu zástupcovi žalobcovi oznámil, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku žalobkyni na náhradu škody uplatnenej v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

17. Z lekárskej správy zo dňa 15.01.2019 predloženej žalobcom vyplýva, že žalobca bol v evidencii u psychiatra Z.. F. Z. pre reaktívne stresové ťažkosti, pričom k výraznému rozkolísaniu zdravotného stavu došlo koncom roka 2014, kedy bol žalobca vyšetrovaný a trestne stíhaný pre podozrenia z korupcie s následnou medializáciou a škandalizáciou jeho osoby. Aktuálny stav žalobcu bol v čase vydania potvrdenia kompenzovaný, pričom ambulanciu nenavštevoval od marca 2018, k čomu prispelo aj súdne rozhodnutie o jeho nevine.

18. Z lekárskej správy psychiatrickej ambulancie MUDr. R. Z. - nález zo dňa 13.09.2021 vyplýva, že žalobca bol v evidencii a pravidelnej podpornej liečbe pre reaktívne distresové ťažkosti s depresívnym úzkostným obrazom pre pracovné zahľtenie a závažné ochorenie v rodine. K výraznému a zadokumentovanému rozkolísaniu liečeného stavu došlo u neho pre podozrenie z korupcie s medializáciou a škandalizáciou jeho osoby, pričom stav sa výrazne zhoršil. Lekár zároveň predpísal aj medikamentóznú liečbu.

19. Z fotokópií potvrdení - kardiológa je zrejme, že žalobca je sledovaný v kardiologickej ambulancii od roku 2016; pričom bol opakovane hospitalizovaný pre tachykardiu (potvrdenie všeobecného lekára zo dňa 16.09.2021), čo vyplynulo aj z potvrdenia Stredoslovenského ústavu srdcových a cievnych chorôb zo dňa 10.09.2021.

20. Z výpisu účtu za obdobie od 01.12.2014 do 31.12.2014 vyplýva, že platba vo výške 560 eur bola poukázaná na účet KOTRUSZ - BENČÍK, s.r.o. a to od platiteľa - žalobcu.

21. Z výpisu účtu JUDr. A. E. zo dňa 31.05.2019 rezultovalo, že žalobca poukázal na jeho účet dňa 10.05. sumu 1800 eur.

22. Z článku denníku SME zo dňa 01.02.2016 s titulkom „Obvinený dekan zo Zvolena je stále vo funkcii“ súd zistil uvedené médium informovalo o trestnom stíhaní žalobcu, spolu s uvedením konkrétnej právnej kvalifikácie protiprávneho konania, ktorého sa mal dopustiť (nepriama korupcia). Z obsahu je zrejme, že denník informoval o obvinení žalobcu ako dekana z jednej z fakúlt zaoberajúc sa aj čiastkovo skutkovými okolnosťami.

23. V ďalšom médiu vyšiel článok dňa 30.12.2014 s titulkom „Na univerzite vo Zvolene bielili záznamy“. Z obsahu článku je zrejme, že v tomto sa spomína osoba žalobcu v súvislosti s prípadom nepriamej korupcie, ktorá sa mala diať na Technickej univerzite vo Zvolene.

24. Z článku v printovom médií Pravda zo dňa 27.09.2018 vyplynulo, že tento informoval o právoplatnom oslobodení žalobcu v kauze údajnej korupcie. Zároveň sa zaoberal skutkovými okolnosťami uvedenej kauzy.

25. Dňa 23.10.2018 vyšiel v médiu Teraz. Sk článok s titulkom Dekana fakulty TU vo Zvolene obvinili z nepriamej korupcie.

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

27. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

28. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

29. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

30. Podľa § 15 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

31. Podľa § 16 ods. 4 veta prvá a druhá zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

33. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

34. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

35. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013), výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

36. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. znáhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo

rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

37. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

38. Súd sa v prvom rade zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti, ktorú vzniesol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, pričom navrhol, aby súd postúpil vec ako miestne príslušnému súdu Okresnému súdu Banská Bystrica. V danom prípade je miestna príslušnosť daná podľa ustanovenia § 19 písm. b) CSP, podľa ktorého popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Pre tento prípad je dôležité miesto udalosti, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Ide aj o povahu hospodárnosti, rýchlosti a väčšej účinnosti súdneho konania práve v obvode, v ktorom došlo ku škodovej udalosti. Súd dospel k záveru, že táto námietka je právne irelevantná, preto na ňu v zmysle ustanovenia § 42 CSP neprihliadol, zároveň splňujúc si povinnosť odôvodniť neprihliadnutie na námietku miestnej príslušnosti. Žalobca odôvodňuje svoj nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým je podľa neho nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané práve v obvode Okresného súdu Nitra. Súd tak nemal pochybnosť o tom, že je miestne príslušný na konanie a rozhodnutie v prejednávanej spore, keďže žalobca si vybral príslušný súd podľa § 19 písmeno b) CSP, predovšetkým z dôvodu, že práve v obvode Okresného súdu Nitra nastala okolnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody. Z uvedených dôvodov vec prejednal a rozhodol, majúc zato, že je miestne príslušným súdom na konanie.

39. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je v časti dôvodná. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody v tomto prípade koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR a uvedenú skutočnosť žalovaný ani nerozporoval (aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt, v prípade, ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát). Súd ďalej konštatuje, že je splnený predpoklad na súdne prejednanie nároku stanovený v § 16 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., teda žalobca ako poškodený požiadal o predbežné prerokovanie nároku príslušný orgán, ktorý jej písomne oznámil, že neuspokojí jej nárok. Žalobca si následne uplatnil nárok na súde voči štátu.

40. Súd skúmal základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu; 2. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľná v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného; 3. príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, a v prípade neslňenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť, pričom v právnej náuke a súdnej praxi sa uvádza, resp. zdôrazňuje, že je to žalobca, kto musí preukázať v občianskom konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu.

41. V konaní bolo zásadnou námietkou žalovaného, že v danom prípade neexistuje základ pre žalobu, a to nezákonné rozhodnutie policajta alebo prokurátora. Tvrdil, že ani jeden zo súdov neskonštatoval, že by niektorý z orgánov vydal nezákonné rozhodnutie, resp. postupoval v rozpore so zákonom a že jediným meradlom opodstatnenosti priznania nároku nemôže byť automaticky len skutočnosť, že došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Súd sa s uvedeným názorom nestotožňuje. Z konštantnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva záver, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, ako je tomu aj v prejednávanej spore, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania

(porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 183/2009, 4Mcdo 15/2009, 3Cdo 194/2010). „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014).

42. Ako konštatoval Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/156/2017 zo dňa 09.11.2017 (bod 23 rozhodnutia), prípadná rozdielnosť rozhodovania v otázke, ktorá je aj predmetom tohto konania, bola už prekonaná. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Uvedená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

43. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť, t. j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (žalovaný totiž poukazuje na neporušenie zásad trestného konania, resp. na neporušenie zákona v čase vznesenia obvinenia, čo je v danom prípade irelevantné). Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Napriek argumentom žalovaného o zákonomnom priebehu prípravného konania, tieto vzhľadom na závery uvedené vyššie nevyklúčujú zodpovednosť štátu, ak bol žalobca spod žaloby oslobodený. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp., že mu bola udelená milosť alebo, že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008).

44. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania

vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo/125/2019).

45. Je teda možné uzavrieť, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže oslobodením spod obžaloby sa uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi stali nezákonným.

46. Pretože žalovaný na prvom pojednávaní uznal nárok žalobcu týkajúci sa náhrady škody vo výške 2360 eur, súd vo vzťahu k tomuto nároku nevykonal dokazovanie a z hľadiska hospodárnosti sa ním viac nezaoberal, pretože ho považoval za nesporný. Zároveň priznal aj príslušenstvo k tejto peňažnej pohľadávke a to s poukazom na aplikáciu § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v spojení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. dôvodiac, že priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania pri náhrade trov obhajoby odo dňa 09.12.2019 (deň oznámenia o nedôvodnosti nároku). Vo vzťahu k úroku z omeškania bol žalovaný toho názoru, že tento nárok je možné priznať až odo dňa rozhodnutia súdu. Súd sa týmto právnym názorom žalovaného absolútne nestotožnil, keďže v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. V danom prípade je celkom zrejmé, že nárok žalobcu na úrok z omeškania zo sumy náhrady škody vo výške 2360 eur je normovaný priamo hypotézou vyššie uvedeného ustanovenia a definitívne vychádza priamo zo zákona, z ktorého dôvodu súd nemal pochybnosť od ktorého dňa tento nárok žalobcovi vznikol, pričom žalovaný výslovne nepoprel deň doručenia oznámenia o neuspokojení nároku žalobcu, ktorý si uplatnil v predbežnom prerokovaní svojho nároku u žalovaného. Súd teda dospel k záveru, že žalobcovi patria aj zákonného úroky z omeškania zo sumy 2360 eur a to od 09.12.2019 do zaplatenia, preto žalobcovi tento nárok priznal.

47. Keďže súd vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu dospel k nepochybnnej skutočnosti o tom, že základ nároku je v prejednávanej veci celkom určite daný, zameral následne svoju pozornosť na žalobcom uplatnený nárok náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, z toho pohľadu, či je takto uplatnený nárok primeraný, zodpovedajúci ujme, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným vedením trestného stíhania dovtedy bezúhonného (aj v súčasnej dobe) žalobcu, ktorý sa vo svojom živote dostal prvýkrát do priameho stretu s Trestným zákonom. Súd v tomto kontexte nemôže opomenúť ani rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí, a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti či obetí trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2019, sp. zn. 8Cdo/134/2019).

48. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby súdcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo/125/2019).

49. Výšku priznanej nemajetkovej ujmy určuje súd voľnou úvahou. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku ustanovenia § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne (viď aj RČ 21/1995) (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12.12.2012, sp. zn. 7 Cdo 145/2011). Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch by mala byť určovaná práve s ohľadom na mieru negatívneho ovplyvnenia psychickej sféry jednotlivca. Hodné odškodnenia je totiž práve (duševné) utrpenie, ktoré nevinný obvinený prežil v priebehu trestného stíhania či väzby. Následky pre osobnosť totiž obvineného, spôsobené vedením trestného stíhania skončeného inak než právoplatným oslobodením, vznikajú bez ohľadu na to, či sa o týchto okolnostiach dozvie spoločnosť.

50. V danom prípade trvalo trestné stíhanie žalobcu od 29.10.2014 (odkedy bolo proti jeho osobe vznesené obvinenie) do 27.09.2018 (zametnutie odvolania prokurátora Najvyšším súdu Slovenskej republiky), teda celkom 1430 dní, čo sú takmer 4 roky (nie takmer 5 rokov).

51. Čo sa týka žalobcom uplatnenej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, súd poukazuje napríklad na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Nitre, konkrétne s akcentom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. z. 8Co/37/2019 zo dňa 28.03.2019, ktorý sa venoval adekvátne ustálenej výške nemajetkovej ujmy na rok (1200 eur), a z toho pripadajúci podiel na každý deň trestného stíhania (3,28 eura). V naznačenom kontexte, súd poznamenáva, že mu je známa rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Nitre a to v prípadoch náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej nezákonným trestným stíhaním. Táto však nie je jednotná ohľadne stanovovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy, keďže ako súd zdôraznil vyššie, tento disponuje širokou mierou voľnej úvahy, ktorú však musí odôvodniť v rozhodnutí vo veci samej podľa okolností každého jedného prípadu.

52. K samotnej výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy súd uvádza nasledovné. Výška nemajetkovej ujmy nemôže byť okrem toho neprimeraná a musí zohľadňovať aj iné právne predpisy upravujúce odškodnenie, judikatúru ústavného súdu a EŠLP (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júla 2018 sp. zn. 3Cdo/19/2018). Zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorým bolo novelizované ustanovenie § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu s účinnosťou od 01.01.2013 bol okrem stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom ani tento zákon nič nemení na predchádzajúcom konštatovaní súdu, že táto výška má byť primeraná. S prihliadnutím na to, že v konaní bolo preukázané kritérium osoby žalobcu ako poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ale nebola preukázaná taká ujma a následky v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení žalobcu, ktorú by súd hodnotil extrémne závažnú, pretože žalobcovi nebolo zasiahnuté do jeho osobnej slobody väzbou, neboli mu spôsobené žiadne telesné zranenia, preto súd považoval žalobu za čiastočne dôvodnú a to v časti v ktorej súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 11.0000 eur, pričom vo zvyšku žalobu zamietol ako nedôvodnú aj s poukazom na nasledovné dôvody.

53. Trestné konanie už len tým, že vnáša do života obvineného značnú neistotu, znamená pre neho významnú psychickú záťaž. Výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to aj vtedy, ak nie je stíhaný väzobne. Takýto zásah je potom citeľnejší o to viac, ak je trestné konanie následne skončené oslobodzujúcim rozsudkom, kedy je konštatované, že skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný sa nestal, prípadne nebol trestným činom. Ak dochádza v takomto konaní ešte k priesťahom, pochopiteľné pocity frustrácie môžu viesť k psychickému aj fyzickému poškodeniu takéhoto jednotlivca. Navyše tam, kde je v stávke osobný, rodinný a pracovný život, občianska česť a doterajšia bezúhonnosť, sú dôsledky o to závažnejšie a vedú niekedy k úplnej osobnej, spoločenskej a profesijnej likvidácii príslušného človeka. Preto súd musí zodpovedne prihliadnuť ku všetkým nepriaznivým následkom vyvolaným takýmto trestným konaním a zväžiť všetky jeho negatívne dopady, dotýkajúce sa najmä osobnostnej integrity konkrétneho poškodeného. Súd s ohľadom na vždy jedinečné skutkové okolnosti takéhoto individuálneho prípadu určí výšku finančnej náhrady, kedy musí posudzovať vec najmä v intenciách životného postavenia poškodeného pred a po zásahu chybujúcich orgánov verejnej moci. Jedine také rozhodnutie, prizierajúce ku všetkým kritériám, ktoré treba vziať do úvahy v kontexte daného prípadu, je potom možné považovať za spravodlivé a ústavne konformné (viď rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS/2551/13).

54. Žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu (uzneseniu o vznesení obvinenia) ako aj vo vzťahu na samotné trestné stíhanie, ktoré trvalo takmer 4 roky s uvedením, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a preto sa domáha aj nemajetkovej ujmy v peniazoch (20.000 eur). Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že samostatné konštatovanie porušenia práva nezákonným rozhodnutím štátu vedením trestného stíhania voči žalobcovi nie je dostatočným zadosťučinením a je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy. V konkrétnom prípade súd prihliadal osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, na samotnú povahu a charakter, ako aj okolnosti trestného stíhania vedeného proti žalobcovi pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ako aj dĺžku trestného stíhania. Súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy mal na zreteli aj rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už judikoval, že súdom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad. Z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výsluchu žalobcu, ako aj svedkov Doc. P. A. a Z. K. vyplynulo, že žalobca, ktorý bol predtým bezúhonný, teda nebol trestne stíhaný, značne negatívne a emočne prežíval trestné stíhanie, čo vyústilo aj do takej situácie, že sa uzavíral sám do seba, odmietol komunikovať o vzniknutom probléme, odcudzil sa so svojou rodinou, nestretával sa so svojimi priateľmi. Samotný charakter trestného konania vedeného pre korupčný trestný čin proti žalobcovi vo svojej podstate spôsobil diskreditáciu jeho osoby ako verejne známej osoby vo funkcii dekana, v dôsledku čoho musel prirodzene znášať určitý, či už priamy alebo nepriamy nátlak na to, aby sa vzdal svojej funkcie, čo však žalobca neurobil. Takéto konanie zo strany spoločnosti, ako aj akademickej obce však malo racionálny charakter z toho pohľadu, aby žalobca nezaťažoval fakultu svojim osobným problémom v podobe trestného konania, aby sa takéto problémy nepreniesli do bežného života a fungovania na fakulte. Nič to však nemení na tom, že žalobcovi bolo neprijemné vysvetľovať, prečo je stíhaný práve pre korupčný trestný čin, ktorý charakter trestnej činnosti je pre spoločnosť považovaný za absolútne neprijateľný, o to viac, ak ide o osobu, ktorá má byť vzorom pre spoločnosť v každom smere. Súd poznamenáva, že žalobca, ktorému boli vlastné ideály spravodlivosti a nestrannosti vo vzťahu k študentom, ako aj k sebe samému v dôsledku vedenia trestného konania prestal vykonávať svoju prácu s takým oduševnením, ako aj entuziazmom, ktorý bol pre neho charakteristický. Trestné konanie, ktoré sa viedlo proti žalobcovi sa na jeho osobe prejavilo v pracovnom procese podľa výpovede Doc. P. A. osobitne v tom, že bol evidentne nekonzertovaný, nesústredený, čo bolo badať na jeho pracovnom výkone. Z výsluchu menovaného svedka ďalej vyplynulo, že žalobca ako uznávaný vedec nestíhal termíny, do ktorých mal odovzdať akademicke študijné materiály v podobe skript a učebníc. V tomto kontexte nemožno celkom určite vylúčiť určitú formu strachu žalobcu zo stigmatizácie spoločnosťou, predovšetkým z uhľa pohľadu akademickej obce, najmä jeho kolegov, ale aj zo strany študentov a spoločnosti samotnej. Z vykonaného dokazovania rezultovalo, že žalobca v dôsledku negatívneho emočného nastavenia sa ešte viac odcudzil so svojou manželkou, avšak trestné konanie nebolo tým zásadným dôvodom, pre ktorý žalobca prestal žiť so svojou manželkou. Z výsluchu žalobcu, ako aj syna žalobcu Z. K. súd zistil, že partnerský a manželský vzťah žalobcu s jeho manželkou už v období pred začatím trestného stíhania bol našttrbený, avšak vedené trestné konania odcudzenie ešte len zvýraznilo, preto čiastočne možno konštatovať, že určité dôsledky malo aj do jeho manželského spolužitia. Čo sa týka rodinného života vo vzťahu k synovi - svedkovi Z. K., respektíve aj k jeho bratovi je celkom zrejmé, že tento vzťah bol narušený z dôvodu trestného konania, avšak po skončení trestného konania prišlo k reparáciám takto narušených vzťahov, čo potvrdil svedok Z. K.. Na samotnom žalobcovi predmetné trestné konanie zanechalo dôsledky aj po jeho skončení, zvlášť na jeho nálade, prestal sa úplne smiať, podlomilo sa mu zdravie, čo preukázal aj lekáskymi správami, ktoré dokazovali jeho problémy so srdcom - arytmiou, pre ktorú musel byť aj ústavne liečený a to ja počas trestného konania. Čo sa týka jeho psychického nastavenia, v konaní bolo preukázané, že žalobca navštevoval psychiatriu aj pred začatím trestného konania, z dôvodu pracovného vyťaženia a onkologického ochorenia jeho manželky, trestné konanie však so sebou prinieslo dekompezáciu jeho psychického zdravia, čo viedlo ošetrojúceho psychiatriu k medikamentóznej liečbe, ktorá mala smerovať k úprave jeho zdravotného stavu. Žalobca sa prestal počas aj po skončení trestného konania venovať svojim záľubám, napríklad práci v záhrade, ktorú predtým vykonával.

55. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že trestné konanie vedené pre prečin nepriamej korupcie bolo aj predmetom medializácie, a to zo strany printových médií alebo a denníkov (Pravda, SME), čo žalobca preukázal viacerými článkami, ktoré pripojil k podanej žalobe. Hoci žalovaná

popierala, že nemôže niesť zodpovednosť za medializáciu, spôsob prezentácie vo verejnosti, musí však podľa názoru súdu niesť následky, ktorých existenciu sama v dôsledku nezákonného trestného stíhania vyvolala. Ak by tak nebolo, potom by nebol ani dôvod na podanie žaloby o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá však správne smerovala proti pasívne vecne legitimovanému subjektu konajúcemu za štát - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorý musí niesť zodpovednosť, avšak v miere primeranej. Súd musel prihliadnuť na to, že kauza žalobcu bola pod drobnohľadom médií, ktoré sú často doslova hladné po senzáciách a ktoré by mali predovšetkým zodpovedným spôsobom nasledovať označenie, ktoré im v demokratickej spoločnosti právom prináleží - strážny pes demokracie.

56. Podľa názoru súdu v prejednávanej veci bola zo strany žalobcu preukázaná závažnosť vzniknutej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním ako aj závažnosť následkov, ktoré im vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, pričom z prevedeného dokazovania nepochybne vyplynula príčinná súvislosť medzi začatým trestným stíhaním a následkami vzniknutými žalobcovi. Súd prvom rade zohľadnil spoločenské postavenie žalobcu, ktorý pôsobil vo funkcii dekana, následky, ktorému mu vznikli v osobnom, či pracovnom v živote, hodnotiac aj závažnosť týchto následkov, ktoré mali svoj podklad v nezákonne vedenom trestnom konaní, čo malo následne vplyv aj na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Vykonané dokazovanie však preukázalo veľmi dôležitú skutočnosť, a síce tú, že žalobca pre svoj priamy stret s Trestným zákonom neprišiel o funkciu dekana, hoci existovali určité formy iniciatívy, ktoré mali smerovať k tomu, aby sa sám buď takejto funkcie vzdal alebo aby zasadol akademický senát, ktorý sa však neuskutočnil. Súd však bral do úvahy aj tú skutočnosť, že k vzneseniu obvinenia prišlo u osoby žalobcu až na konci produktívneho veku (takmer 62 rokov) a trestné konanie bolo skončené už vo veku, kedy bol žalobca preukázateľne pracujúcim dôchodcom (66 rokov). Takéto nazeranie súdu má potom význam aj z hľadiska možnosti ďalšieho pracovného uplatnenia, pretože žalobca dosiahol vrchol svojho kariérneho rastu ešte pred začatím trestného stíhania, a trestné stíhanie však ovplyvnilo len včasnú realizáciu jeho pracovných povinností. Trestné stíhanie síce do určitej miery ovplyvnilo prácu žalobcu, avšak nemalo fatálne dôsledky, t. j. také, ktoré by spôsobili, že prišiel o prácu, alebo o funkciu dekana, ktorú vykonával.

57. Na druhej strane, súd nepochybňuje pomerne výrazný zásah do súkromia žalobcu v podobe neželanej medializácie jeho osoby, ako osoby obvinenej z korupčného trestného činu, ktorý mal charakter prečinu. Vykonané dokazovanie preukázalo prerušenie rodinných väzieb a to so synmi žalobcu, následne aj úplné odcudzenie sa s manželkou a trvalé odsťahovanie sa zo spoločnej domácnosti. Nepochybne malo trestné stíhanie aj obširnejšie dôsledky na psychické zdravie žalobcu, u ktorého trestné konanie spôsobilo rozkolísanie jeho psychického stavu a ďalšiu potrebu medikamentózne liečby psychiatrom. Osoba žalobcu rezignovala aj v súkromnom živote, kedy sa úplne nevenovala a toho času ani nevenuje svojim záľubám a záujmom, ktorú stopu zanechalo vedenie trestného konania, ktoré pociťoval ako ťažkú krivdu, v rozpore s jeho osobnými hodnotami, ktoré ako človek, vedec ale aj funkcionár vo svojom živote uplatňoval a vyznával.

58. Právny zástupca žalobcu poukázal na viaceré rozhodnutia ohľadne výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.03.2017, sp. zn. 3Cdo/821/2015 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 77.000,00 eur s 8,5 % úrokom z omeškania za rok za škodu spôsobenú nezákonným uznesením vyšetrovateľa PZ v trestnom stíhaní); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 1Cdo/133/2018 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,00 eur spolu s 9,0 % úrokom z omeškania za rok za škodu spôsobenú príslušníkovi PZ nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a nezákonným trestným stíhaním); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.03.2017, sp. zn. 2M Cdo/2/2017 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,00 eur za škodu spôsobenú nezákonným zadržaním a obmedzením osobnej slobody pri vyšetrovaní korupčného trestného činu); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.03.2013, sp. zn. 7Cdo/121/2012 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 66.387,84 eur za škodu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním policajta hraničnej polície); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.11.2015, sp. zn. 1M Cdo/6/2013 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 33.193,92 eur za škodu spôsobenú nezákonným trestným); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.11.2015, sp. zn. 3M Cdo/17/2014 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 33.120,00 eur za škodu spôsobenú nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a nezákonným trestným stíhaním); rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.09.2015, sp. zn. 3M Cdo/10/2013 (vo veci bola právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 26.555,14 eur za škodu spôsobenú nezákonným

uznesením o vznesení obvinenia a nezákonným trestným stíhaním).

59. K vyššie uvedeným rozhodnutiam súd poznamenáva nasledovné skutočnosti. Uvedené rozhodnutia iných súdov je síce možné použiť na porovnanie, avšak súd poukazuje na skutočnosť, že tieto veci sa týkali priznania nemajetkovej ujmy v rozličných prípadoch, kde bola rozdielna dĺžka trestného konania za rôzne trestné činy a pri svojom rozhodovaní súdy posudzovali vždy inú fyzickú osobu v konkrétnom spoločenskom postavení, s rozdielnym charakterom súkromného a rodinného života a preto nie je možné výšku nemajetkovej ujmy priznanú v týchto konaniach žiadnym spôsobom paušalizovať. Aj Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. III.ÚS 754/2016 uviedol, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň, či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov, či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstávam spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. Vo veci, ktorej sa týka citovaný nález ÚS SR, bola priznaná žalobcovi náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35000 eur a ÚS SR nepovažoval za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 eur za mesiac jej trvania a nepovažoval odškodnenie 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620 eur za mesiac za neadekvátne. Okrem toho, takéto rozhodnutia právny zástupca vytrhol z kontextu a účelovo si ich prispôbil tak, aby zapadli do jeho argumentačnej línie. Právny zástupca žalobcu však absolútne opomenul uviesť, aké skutkové okolnosti sú obdobné alebo majú určitú spojitosť a súvislosti vo vzťahu k prejednávanej veci, aby bolo možné tieto objektívne porovnať.

60. Súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 11.000 eur neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobcu, ale znamená pre neho spravodlivé zadostučinenie, pretože je primeraná intenzite ujmy danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, keď žalobca bol na vrchole svojho pracovného života. Súd ešte nevyhnutne poznamenáva, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že výška náhrady nemajetkovej ujmy 11.000 eur, za 1430 dní trestného stíhania (t. j. 7,69 eura na deň) zohľadňuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax, osobitne berúc na vedomie vyššie prezentované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý judikoval potrebu priznávať výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá nie je obchádzaním zákona alebo nemožno v nej vidieť určité bagatelizovanie vzniknutej ujmy. Súd nespochybňuje právny názor žalobcu ohľadne priznávania vyšších výšok náhrady nemajetkovej ujmy v rôznych veciach s rôznymi skutkovými okolnosťami a osobitosťami každého jednotlivého prípadu, avšak v zmysle rozhodnutie musí byť v súlade s princípom primeranosti k iným odškodneniam, a zároveň nesmie vytvárať priestor na obohatenia. Podľa názoru súdu vyššia výška náhrady nemajetkovej ujmy ako v obdobných prípadoch je determinovaná predovšetkým z dôvodu spoločenského statusu žalobcu (dekan fakulty), mierou závažnosti zásahov do jeho súkromného (najmä musel strpieť sledovanie jeho osoby, záznamy telekomunikačnej prevádzky, podlomilo sa mu zdravie, nevenoval sa svojím záujmom, stratil záujem o okolie), rodinného (pretrhnutie rodinných väzieb a úplné odcudzenie sa s manželkou) a pracovného života (vysvetľovanie obvinenia z korupčnej trestnej činnosti, snahy o diskreditáciu jeho osoby). Výška uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy bola podľa názoru neprimeraná, a to aj z toho dôvodu, že obdobné sumy (20.000 eur) žiadajú rodinní príslušníci za stratu svojho blízkeho napríklad pri dopravných nehodách, pričom smrť blízko nepochybne možno označiť za najhorší z následkov a to z pohľadu zásahu do práva na súkromný a rodinný život, udržiavanie rodinných väzieb. Súd žiadnym spôsobom nespochybňuje závažnosť ujmy, čo reflektoval aj do svojho rozhodnutia, keď oproti rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre, sp. z. 8Co/37/2019 zo dňa 28.03.2019, ktorý sa venoval adekvátne ustálenej výške nemajetkovej ujmy na rok (1200 eur), a z toho pripadajúci podiel na každý deň trestného stíhania (3,28 eura) pri prečine priznal výraznejšie vyššiu sumu náhrady nemajetkovej ujmy za jeden deň trestného stíhania. Súdna prax v tejto oblasti podľa názoru súdu nastavuje aktuálnu rozhodovaciu prax, ktorá nazerá inou aplikačnou optikou na ujmu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním práve po zverejnené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo/125/2019). V tomto smere súd musí zohľadniť nielen vykonané dokazovanie, osobitosti každého prípadu, ale v neposlednom rade aj atribút

spravodlivosti ako inherentnej súčasťou každého súdneho rozhodnutia. Vo zvyšnej časti (nad rámec súdom priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy) súd žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnila všetky potrebné skutočnosti pre náležité rozhodnutie súdu.

61. Na základe vykonaného dokazovania, súd uložil žalovanému, aby zaplatil žalobcovi sumu 2360 eur titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2360 eur od 09.12.2019 do zaplataenia a sumu 11 000 eur titulom nemajetkovej ujmy a to všetko v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd uložil dlhšiu lehotu na plnenie, vzhľadom na návrh žalovaného, čo považoval súd za odôvodnenú požiadavku, ktorá žiadnym spôsobom negatívne nezasiahne a nepoškodí osobu žalobcu, pričom dôvodom takejto žiadosti bola technická nemožnosť plnenia v lehote do 3 dní.

62. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní plne úspešný v časti náhrady škody ako aj v základe nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, preto mu súd priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Základom pre určenie výšky trov konania v časti nemajetkovej ujmy bude priznaná suma nároku. Je potrebné uviesť, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (možnosť priznania plnej náhrady trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Priznanie plnej náhrady trov konania je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu. Pokiaľ teda žalobca bol v predmetnej veci v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešný, je treba priznať v tejto časti úspech žalobcovi v plnom rozsahu. Takýto záver posúdil Ústavný súd SR ako ústavne konformný a udržateľný (uznesenie IV. ÚS 71/2019-12 zo dňa 07.02.2019). Obdobne nárok na náhradu trov konania posudzoval aj Krajský súd v Nitre (uznesenie č.k. 25Co/148/2018-1266 zo dňa 30.01.2019, č. k. 9Co/267/2018-307 zo dňa 29.11.2018).

63. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomu rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.(§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.